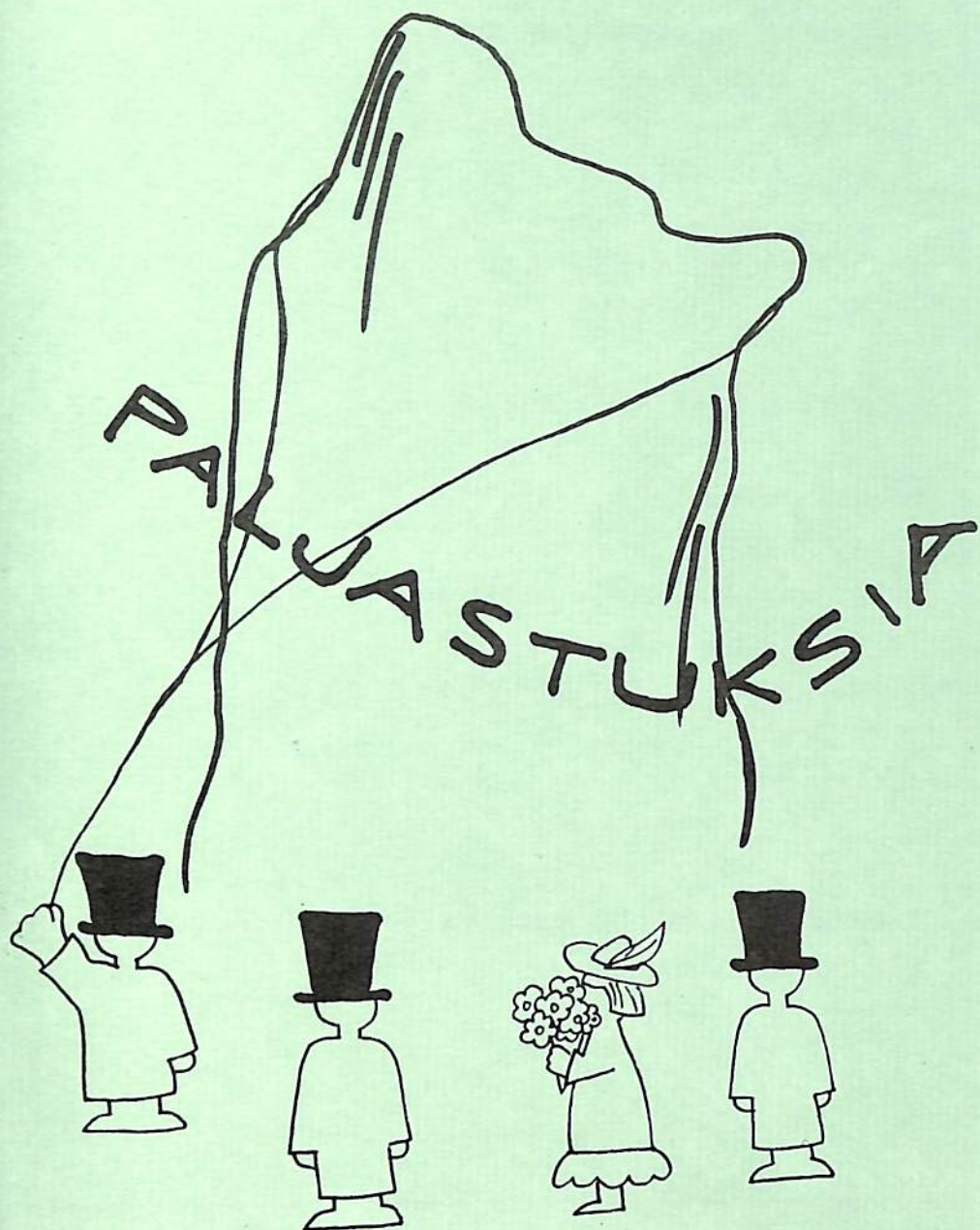

KÄENPIIKA 4/86

KÄENPIIKA on Turun Yliopiston Savo-Karjalaisen Osakunnan örvelönäinen ääni.

KÄENPIIAN osoite ja puhelinnumero ovat samat kuin osakunnalla.

KÄENPIIKA painettiin Litovalossa ja lehden levikki on 400 kpl.

KÄENPIIAN ääntä harjoittelivat:

Heikki Aaltonen

Aarni Ahtola

Ulla Kanttura (myös piirroksiset)

Petteri Kiesiläinen

Minna Lammi (päätoimittaja)

Joku Muu?

Jotkut Muut?

KÄENPIIKA sisältää enemmän ja vähemmän roskaa tai muuta.

Minä tunnustan.

Olen kateellinen heille, jotka opiskelivat muutasa vuosikymmen ennen meitä.

Luulen, että heillä oli jotain selkeää, mikä heiltä puuttuu: uskoa omaan itseän ja ympäröivään maailmaan, sekä halua ja innostusta parantaa yhteiskuntaa. Luultavasti heillä oli myös uskoa omiin vaikutusmahdollisuuksiinsa.

Ne tuskin uskomme, että mikään voisi muuttua.

Kehä on valmis. Ehkä maailmakin on valmis?

Ilman yrittämistä ei ainakaan voi vaikuttaa. Ennän minä mitään pysty muuttamaan-asenn: on heuelmätön, eikä jondamininkään uuteen.

Yksilössä, yksilön aktiivisuudessa on alku. Siinä on myös loppu.

Minä

GABRIEL

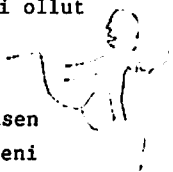
-KERRANKIN OSUVA NINI

Kun jossakin teatterissa esitetään jotakin erityisesti nuorisolle suunnattua ohjelmaa, herättää se minussa aina jonkinlaisia ennakkoluuloja ja aavistuksia. Rock-ooppera, hmm, mitäköhän se oikein on?

Tällä kertaa päätin kuitenkin lähteä katsomaan Turun kaupunginteatterin Gabrielia, koska olin kuulut, että tekemässä on ollut nuoria ihmisiä, joiden ei pitäisi vielä olla rutinoituneita ja kaavaihin kangistunutta teatterintekijöitä.

Näytelmän ääliömäinen nimi Gabriel askarrutti mieltäni. Miksi niin teennäinen ja kömpelö nimi? Miksei joku tavallinen Pete tai Valtso? Miksi aina pitää hienostella? Mutta olkoon, ei nimi miestä pahenna. Ennakkoluulottomuutta kehiin, ajattelin. Päätin luottaa siihen, että Tommi Ruusuvuori on saanut aikaiseksi rehellisen käsikirjoituksen ja aitoa musiikkia.

Teatterin aulassa istuskeltessani katselin tyyppiä, joka makaili selällään penkillä näennäisen rennosti. Ihmettelin miksi hän on vaivautunut pukeutumaan suorastaan juhlavetimiin teatteriin tullessaan, kun hän ei kuitenkaan käyttäydy asunsa mukaisesti. Tämän ristiriidan syyksi paljastuikin, että hän oli yksi näyttelijöistä ja lojuminen oli jo ikeastaan osa esitystä. Hyvä idea, mutta uskottavampi toteutus olisi ollut paikallaan.

Katsomossa ennen esityksen alkua katselin ympärilläni uteliaana ja yritin kuten aina päätellä esityksestä jotakin etukäteen. Lavastus oli suhteellisen niukka ja viitteellinen eli todennäköisesti hyvin monikäyttöinen. Näyttämön takaosan korokkeella viritteli bändi kamojaan. Vaikutti ihan lupaavalta.

Virittelyä kuitenkin jatkui ja jatkui, kunnes huomasi: Hitto soikoon, nehän soittavat! Tällaista musiikkia?! Ja sitten se alkoi!

Gabriel saapuu, tapaa narrin ja valittelee elämänsä kurjuutta. Paikalle ilmestyy muita nuoria. Kaikilla menee hemmetin lujaa, mutta kuitenkin huonosti. Joka toinen pari suutelee, joka toinen pari tappelee. Päähenkilö laullaa, muut tanssivat.

Gabrielin tyttöystävä käyttäytyy kummallisesti ja häipyä, paras ystäväkin on kylmä ja etäinen-kivat sulle. Narri lohduttelee. Hahmoja menneisyydestä vilahtelee ja taas lauletaan ja tanssitaan. Noita ilmestyy kuvaan ja Gabriel käy pikaviisiitillä hänen ja seurapiirien sa riepotelevana. Jutusta ei tule mitään, taas erilaiset elämäntarkastukset... Lopulta

Gabriel kai löytää itsensä, sopii tyttöystävänsä kanssa, Narri katoaa ja kaikilla muillakin alkaa mennä taas hyvin. Sitten ei muuta kuin koko porukka näyttämön reunalle kumartelemaan ja rock-ooppera on valmis.

Päähenkilöt juoksentelivat vielä muutaman kerran erilaisina yhdistelminä vastaanottamaan runsaita aplodeja. Suurin osa yleisöstä poistuu ilmeisen tyytyväisenä. Voi itku! Taas oli nähty yksi "Tällaista on nuoriso, katsokaa ja kummastukaa"-esitys.

Gabrielin tarina oli yritetty tehdä jotenkin vakavasti otettavaksi, vaikka jutussa ei ollut läheskään tarpeeksi aineksia mihinkään syvällisempiin pohdiskeluihin. Tekijät olivat nyt yrittäneet haukata liian suuren palan kerralla. Vaikka-

pa vain tavanomainen rakkaus-
tarinakin tai muu kevyempi
juoniaines olisi sopinut näi-
hin raameihin huomattavasti
paremmin. Koko hommaan olisi
pitänyt ottaa rennompia ote ja
tulos olisi ollut luontevampi.

Koko esitystä alusta loppuun
vaivasi teennäisyys, jonka
uskallan suurelta osin sälyt-
tää ohjaajan (Antti Korhonen)

niskoille. Näyttämöllä tapah-
tui koko ajan joko liikaa tai
liian vähän. Koko porukka ko-
helsi eri puolilla hurjasti
tai sitten Gabriel istui nar-
rin kanssa kahdestaan ja lau-
loi vaisua biisejä. Mitään muu-
ta ei sitten keksittykään vaan
samnaiset tilanteet toistui-
vat toistuiivat ja toistuiivat.

Lisäksi näyttelijöiden liikku-
minen ja toiminta, tansseja
lukuunottamatta, oli erinomai-
sen tavanomaista. Onhan tietys-
ti niin, että sooloa laulava
päähenkilö on enitenesillä,
jos hän seisoo lievässä haara-
asennossa näyttämön etuosan
keskellä. Mutta eikö jotakin
uuttakin voisi välillä keksiä?

Muu nuori eli taustahahmot
olivat pääosin epäonnistuneita.
Tyypit oli tehty jotenkin epä-
luonnollisiksi ja suurin osa
näytti selvästi kulkevan lai-
navaatteissa. Heidän toimintan-
sa oli liian impulsiivista ja

yliampuva. Onko joka helkutin
esityksessä oltava mukana esim.
mankkaa kantava kaatuileva hu-
malinen ihan irrallisena il-
mestyksenä? Luulisi esityksen
saavan väriä joillakin hiukan
omaperäisemmillä ja älykkääm-
milläkin keinoilla.

Näyttämöllä ei kertaakaan ta-
pahtunut mitään normaalia, vaan
ainoastaanrajuja, surullisia
tai vauhdikkaita asioita. Kaik-
ki tunteet olivat kiihkeitä ja
epätoivoisia. Lyhyesti sanot-
tuna esitys olisi kaivannut
ripauksen realistisuutta.

Vaikka tässä nyt onkin syytet-
ty tarinaa liiottelusta oikein
kunnolla, ei mielestäni ole
syytä moittia näyttelijöitä
suuremmin. Eihan hyvätkään
osasuoritukset voi muuten huo-
noa esitystä pelastaa.

Gabriel eli Samuli Edelman oli
sympaattinen tyyppi, joka kai-
kesta huolimatta osasi näyttää
tavalliselta nuorelta ihmisel-
tä, joka koheltelee edestakai-
sinsen kummempaa päämäärää
vailla.

Petri Rajala oli paikoin hui-
kan teatraalinen narrin osas-
saan, mutta olettaisin sen kuu-
lunankin rooliin. Hänen osasuoi-
rituksensa oli ilman muuta pä-
tevä.

Sekä narri että Gabriel olivat hyviä laulamaan ja pystyivät taitavasti yhdistämään sen myös liikkumiseen. Yleensäkin tanssiesitykset olivat yllättävänkin tasokkaita ja sopivia.

Noidan osuus oli tehty hyvin epämääräiseksi ja liian irralliseksi, koska se kuitenkin käsittääkseni oli jonkinlainen päähahmo. Ohjaaja (tai joku muu) oli onneksi tajunnut pelastaa sen mikä pelastettavissa oli ja valita osaan Tuula

Amberlan. Hänen varmaotteinen ja luonteva esiintymisensä sekä ilmeikäs laulutyylinsä eivät jättäneet epäilyksen sijaa siitä, kuka ennenkin on ollut yleisön edessä.

Muut lavalla heiluneet tyypit olisi huoletta voinutkin korvata millä tahansa muulla vastaavankokoisella porukalla.

Eivät he niin huonoja välttämättä olleet, mutta eivät hyviäkään.

Rock-oopperan olennainen osa on tietenkin musiikki. Musiikin perusteella en kuitenkaan kutsuisi Gabrielia rock-oopperaksi vaan mielummin vaikka nuorisomusikaaliksi tai hengelliseksi konsertiksi. Musiikki oli todennäköisesti taidokkaasti soitettua ja huolellisesti soitettua, mutta siitä puuttui kaikki särmä. Se oli kyllä olevinaan menevää ja sen sano-
ma tuntui olevan: Uskokaa nyt

kyllä tämä on rokkia, ihan totta! Valitettavasti se sopisi paremmin Valintatalon kuin rock-oopperan taustamusikiksi. Tylsää, tylsää, Tylsää!

Kaikenkaikkiaan rock-ooppera Gabriel vastasi kuin vastasikin niitä ilkeitä subjektiivisia ennakkoluulojani, jotka ensiksi tulivat mieleeni.

Jotakin positiivista sanoakseni, olihan sillä osuva nimi.

YLLEISÖLTÄ YLLEISÖLTÄ YLLEISÖLTÄ YLLEISÖLTÄ

VAPAAAN
KANSAN LAHJA
VAPAAALLE KÄENPIIALLE

Hyvät ja korkisti kunnioitetut osakuntamme jäsenet. Osakunnasa tarvittaa lissee kultturija. Uskokee tai elekee nii teälä oj jopa kyselty, jotta jokoosakunnalla oes oma kuoro. Joho op pitännä vastata, jotta ee uo vielä. Ja varsinnii tämät takija kuulutellaap perrää kaekija niitä immeisijä jotka oesivatten kiinnostunneita tämmösestähii asjasta. Etennii myö tarvittasj joku immeine joka ossaesj johtoo jonninmoestae kuoroo. Ee tarviihe olla ammattilaene, kuha jottaa tietäsj laalamisesta, kuorojjohtamisesta tahikka sittem molemmistae. Meitä

varmannii oesj joetae, jotka mielellää laalaasivat kuv vua joku vähä paementaes. Jotta jos sinnäi, joka juur luvet tätä ruapustusta, uot kiinnostunna niin korjoov vua luus osakuntaaj ja tulep perustammaa meijä kansa kuorova, iha semmostai oekeetak kuorova. puhelimellai voet ottoo yhteettä seeraavaa numeroo: 28391

Erräällane Soakkuna Susj-
rajalta

YLLEISÖLTÄ YLLEISÖLTÄ YLLEISÖLTÄ

TUOHTUNUT PÄÄTOIMITTAJA
VASTAA SUSJRAJAN SOAKKUNALLE:

No jo nyt on perkele, kun ei osakunnassa tieto kulje! Nimittäj juttu on nyt sillviisiij jotta osakunnassae oj jo kuoro. Tae aenakik kvartetti, nih. Kvartetti on kokkoontunnakkij jo monen monta kertoo, ja harjotukset-tii sujjuuvat jotta rytinä vuan kääpi. Tyvestä se tämähhi laaluporukka nousoo puuhu, mutta mualiman uoppe-ratalot ynnä muuttii konserttiloehe pitopaekat vallotettaa kuv vettä vua, koha vähä harijotellaa. Minnäi piätoe-

mittaja puhun kuorolaesena, vaekken sitä uokkaan, mutta puhun nyt heijän puolestaan, kun eivät ole tiälä toemituk-sessa ihtiään puolustelema-sa.

Jotta kuoro siis on, ja vaekka onnii vuan kvartetti, nii siitä se vual laajennoo, kul lissee immeisiä suostutellaa mukkaa. Toesin ko Leningradin sinhvonijaorkesteri, josta tulj kvartetti sen Ameriikan-kiertuvveen jäläkeen. Jotta sillee.

KADONNEITA TOIMITTAJIA NETSÄSTÄMÄSSÄ

Vahti'koira (tai
vainu -) on
parempi kuin
kymmenen
toimittajaa.

Kuka
jahtaa,
ja ketä?

Jäitpäs künni!

Tämäkö
län muori?

Län pitkä?

KOLMEN PÄIVÄN HULYYS

eli kuinka käy kun ryhdyt sisäministeriksi

Kaikki alkoi siitä kun nahka
lähti. Mikä on syy, syyllinen,
syytön?

Saapuminen hoitolaitokseen:
Ensin joutuu maksamaan, sit-
ten kysytään mitenkäis olis
kolmen päivän pakkohoito. Kun
suostut, saatkin rahat takai-
sin.

Nuhraantunut ruskea pussi
käteen ja osastolle, jossa
pussi viedään. "Ai että hoi-
toon tulossa." Odottelua.
Epätoivoinen puhelu, tulkaa
ystävät auttamaan. Kuluu tun-
ti. "Syötkös sinä? Ethän ole
dietillä." Mussun mussun. Hy-
vää!

Kuluu tunti. Sitten: Vaat-
teet viedään, tuntolevy ran-
teeseen! Ohjataan huoneeseen
jonne pian ilmestyy sinisiä
mummoja harso päässä, hans-
kat kädessä. Mitä teen täällä,
minähän olen terve. Olenhan??!

Lekurikeikka: Verenpaineen
mittaus, onko yskää? Nuhaa?
.....?...? Diagnoosi: Terve.
Mutta mies oli tumma ja ...
Lämpö nousee.

Vierailuhetki: Vain kaksi ystä-
vää, hekin pilkkaavat:
"Hei Birdy, sullahan on iha-
nat pöksyt." Menemme oleiluti-
laan. Yks mummeli yrittää kysyä,
en saa selvää, mitä. "Ovatko nuo
omii tekemii noi tyttät?"
Hei, paljonko nuorennusleikkaus
maksaa?

Ystävät häipyvät ja joudun leku-
reiden tukittavaksi. Huone täyn-
nä naisia (?), puhuvat minusta.
Päättävät myrkyttää hitaasti,
mutta varkain.

Pian saan puolikkaan pillerin ja myöhemmin kokonaisen. Nyt odotellaan iskeekö tauti, pilaantuuko hipiä. Mitä, taasko ruoka-aika?!

Illalla ystävät ottavat osaa myrkytyskampanjaan tuomalla pussillisen mustia kokkareita. Apua! Voin pahoin. Iltakahvin aika. Juuri kun olin pääsemässä eroon kahvista. Apua, taas syömistä. Sämpylä. Mutta mitä siellä välissä onkaan...mmm. Hyvääh!

Ilta rauhoittuu, mummot joutuu hoitoon. Minä en! Iltauutimet: Ydinsaastetta itänaapurista, kotikaupunki suurimmassa vaarassa. Tahdon kotiin kuolemaan!

Pääsenkö vapaaksi pois? Jos pysyt terveenä, voi olla. Odotusta, odotusta.

Vierailuja, puhelinsoittoja.

Eräs puhelu:

-Jos kuume nousee, en pääse vapunviettoon.

-Mitä?! Onko sukat jalassa, entä töppöset? Mene heti sänkyyn ja pysy siellä....

-Joo, joo....

Kolmas päivä:

=vapun aatto

Kuumetta? Ei! Viimeinen myrkkypilleri. Ei tehoa teräsministeriin, ehei. Tarkkaillaan iltapäivään. Professorikierros. Tarkkaillaan iltapäivään.

Ja sitten: Elämä repee ja hulluus jatkuu....

Alkaa vappu.

Toinen päivä:

Lämpö laskee. Kusta purkkiin ja kahvia!! Verta viedään. Eikö heikota? Ei? Onko näpyjä? Punotusta? Eikö? Kerro heti, jos on!

työhön siirtymisen VAIKEUS

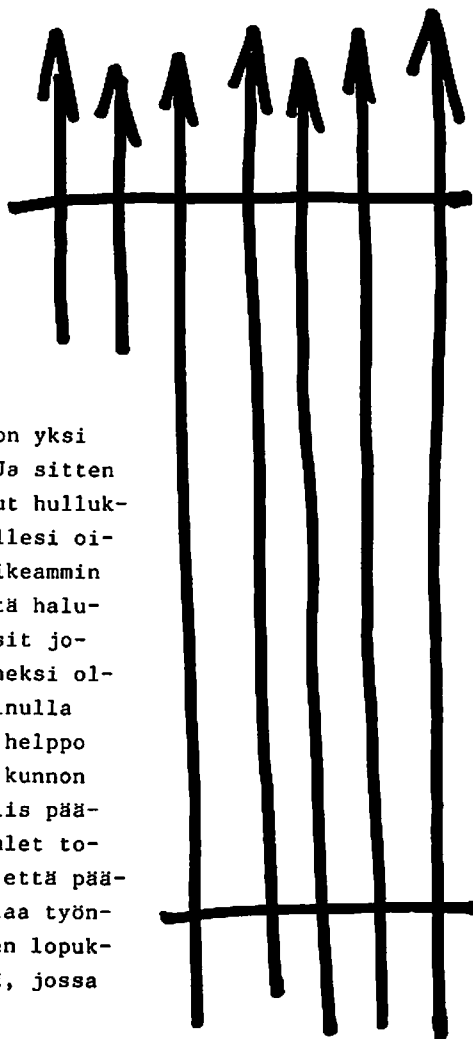
OSA 1

Aina joskus kuulee juttuja opiskelijoista, jotka siirtyvät yllättäen työläisiksi. Se jos mikä on monimutkainen teko. Tarkastellaanpa asiaa käytännön kannalta.

Työhön siirtymisen vaikeus alkaa jo siitä, kun alat miettiä pitäisikö siirtyä työhön vai ei. Toisaalta sinua painavat velat ja stereoiden osamaksut (jokaisella kunnon opiskelijallahan on stereot, vaikkei mitään muuta olisi) sekä ainainen ruoan tarve. Toisaalta taas haluaisit nukkua aamuisin pitkään, koska unentarpeesi tuntuu olevan normaalia suurempi. Onhan se nyt luonnontonta, jos ihminen joutuu heräämään keskellä aamuyötä, vaikkapa klo:9. Hui kauhistus!

Toisaalta opiskelu on siinä mielessä kurjaa, kun joutuu tuomaan töitä kotiin eli ei ole säännöllistä työaikaa ja sen myötä säännöllistä vapaa-aikaa. Usein joutuu lukemaan tuntiin jopa viikonloppuna. Miten epäinhimillistä!

Toisaalta palkka tulee kerran kuussa tai jopa kerran kahdessa viikossa, uskomatonta. Toisaalta opintolaina tulee kerralla suuressa erässä ja sillä voi matkustella. Toisaalta opiskelu on liian teoreettista, toisaalta työnteke on liian konkreettista....

Tällainen mietiskely on yksi tppap tulla hulluksi. Ja sitten kun olet vihdoinkin tullut hulluksi, päätät etsiä itsellesi oikean ansiotyön. Tai oikeammin ensin mietit mitä työtä haluaisit tehdä. Jos keksit jotain kiinnostavaa, onneksi olkoon! Jos et keksi, sinulla on kaksi vaihtoehtoa: helppo työ ja työ, josta saa kunnon palkkaa. Nämä ovat siis päämääräsi työnhaussa. Tulet tosin kyllä huomaamaan, että päämäärää kannattaa muuttaa työnhaun aikana ja loppujen lopuksi etsiä vaikeaa työtä, jossa on surkea palkka.

Toisaalta taas, jos olet säännöllisesti töissä, et voi hoitaa tärkeitä asioitasi silloin kun sinulle parhaiten sopii ja jokin homma voi sen johdosta jäädä täysin tekemättä. Esim jokin rock-konsertti näkemättä...

JATKUU ENSI
NUMEROSSA

PIPPELIMYTOLOGIAA

OSA I

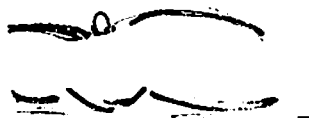

LUPAARVIN NUORI
PIPPELI -84
POHJOISMAINEN
PIPPELIMUOTO-
VALIO -86

Elämäni ensimmäisen vuosikymmenen aikana en kiinnittänyt kovinkaan paljoo huomiota napani alla kiltuvaan loppaan. Se palveli lähinnä ruumiini jutehuoltoon. Huoltotusti pissinkin kaikkialle, äitiäni harniksi jopa housuihinkin.

Ensimmäiset nallistavat kokemukset taisivat olla 10 - 11 vuotiaana. Katsellessani kuvalehtiä käteni sujahti vyötärön alapuolelle. Liekö se ollut perimä vai ympäristön vaikutusta, mutta aloin liikutella pippeleäni ulompia osia kädeläni. Se tuntui hyvältä. Niin hyvä, että en huomannut äidin tulevan. Seurauksena oli selkäsäuna. En kuitenkaan lopettanut leikkelyäni, vaan jatkoin niitä salassa iltaisin peiton alla.

Miellyin tähän puuhaan. Se täytti pitkään kaikki tarpeeni. Yläluokilla ihmettelin kun toiset pojat alkoivat puhua tyttöistä. Mihin niitä tarvitaan? Kaikki mielihyvä irttoa kyllä onasta kädestä.

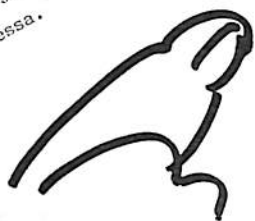

Itsetyydytyksen vihätyksellä sen
vapaudessa. Sitä saattoi harjoit-
taa lähes milloin ja missä ta-
hansa. Koulussakin saattoi hip-
paila elinistön herkkiä kohtia
jopa keskellä tuntia. Rikkinäi-
set farkut olivat omiaan siihen.

Aloin luoda fantasioita. Ku-
vittelin hurjastelevani eri nais-
ja tyttöihmissä paikoissa ja asen-
noissa. Unetomat yönä kuuluivat
englannin opettajan sijaisen var-
talon muisteluksi.

Todellisuutta ei kuitenkaan voi-
nut paeta loputtomasti. Joidenkin
koulubileiden jälkeen päädyin naa-
purin tytön kanssa taloyhtiön
saunan pukuhuoneeseen. Juuttina-
tolla ahisten tutustuin ensimmäi-
sen kerran vastakkaisen sukupuolen
sisäiseen olemukseen.

Tapahtuman aiheuttamat järkyt-
tykset tasoittuivat pian. Ihmiset
osoittautuivat häilyviksi ja epä-
varmoiksi. Onan käden oikeus sen
sijaan tyydytti tajuntani sairain-
matkin ilmenemismuodot.

PIPELIN KUVA

Täydellinen selonteko Savo-Karjalaisen Öylä.. eiku..Osakunnan tutustumispäivästä... Ei sittenkään. Kuka nyt kaikkea muistaisi, kuka kertoisi ja kuka uskoisi! Otetaan vaan vähän malliksi. Jotakin tapahtui.

Liikehdintä alkoi jo päivällä tikannakkelun ja videoiden (luultavasti sexiä ja väkivaltaa) parissa. Jotakin jäi joltakin väliin, mutta mitäs siitä, kun illallahan ne varsinaiset tosihippalot vasta jyrähtivät käyntiin. Läsä oli jos jonkinlaista viheltäjää anglikaaneista osakuntakoira Ottoon. Tästä seurasi, että keltanokkien tunnistamista piti jotenkin helpottaa. Onneksi purkista löytyi asiaankuuluvaa sävyä, jota riitti ja riitti kaikkien neniin. Joku tosin vastusti raivokkaastikin tätä pakanallista rituaalia, mutta joutui toteamaan ylivoiman liian murskaavaksi ja sai ehtoom-

malla ihailta nokkansa hohtoa eräästäkin peilistä, minkä jälkeen poistui takavasemmalle puhdistautumaan.

Illan ohjelma oli hyvinkin urheilullista eli tervehenkistä. Oli sun mitä viestiä, polkupyöräilyä, ampumahiihtoa... Myös informaatiota osakunnantoinnasta yritettiin pakkosyöttää uusille tulokkaille diojen, yleisn ja kahdenkeskisenkin

yleien ja kahdenkeskisenkin keskustelun, ruoan, jouman ja ties minkä laulu- ja lausuntaesityksien muodossa.

Kuka kastuikaan pahimmin kaljaviestissä ja miksi? Ja mitä jäi jäljelle osakunnan tuhakupeista? Se minua vaan huoletuttaa. Ampumahiihto oli lähes kaikille osanottajille aivan uusi laji, mutta voittajajoukue kehitteli tekniikkaansa mallikelpoisesti kilpailun kuлуessa. Vieläkin kaikuvat korvissa rytmikkäät huudot: yks yks... Oliko se itesesuggestiota(toivotun sijaluvun hokeminen) vai mitä lie?

Polkupyörä Grand-prix oli tiä-
tekii illan kuninkuuslaji, jos-
sa ei säästelty voimia hikeä,
kyyneleitä, eikä varsinkaan
ääntä! Rajusta kilpailusta huo-
limatta voittajajoukkue oli
vähä miälettömän ylivoimainen
ja asiantuntijoiden mukaan jo
etukäteen voittoon tuomittu.
Nythän on siis puhe osakunnan
vanhojen jehujen tiimistä, jo-
ka ensimmäisen viestinviejän
traakillisesta kaatumisesta
huolimatta päihitti muut jouk-
kiot leikitellen. Voi sitä huu-
toa ja kiljuntaa! Joko taas
saadaan vihainen puhelinsoit-
to jostakin ylhäältä?

Nykyään niin muodissa olevaa
senssi-henkeäkin tuntui välil-
lä olevan ilmassa, kun kerrot-
tiin tuhkimotanssiaisten alka-
van. Mitä ihmettä, tytöiltä
riisuttakoon kenkä. Miksei po-
jilta? ai haju olisi tappava.
Selitys välittää. Ja seuraavaksi
pojat saavat kenkä kädessä met-
sästä itselleen oikean tuhki-

mon. Kaikkea sitä ihminen te-
kee löytääksensä sen oikean. Ja
sitten parit tanssilattialle.
Nyt on pakko tanssia sitä mitä
tarjotaan. Hei enkös minä saa-
nutkaan valita niitä levyjä?
Ensin jotain diskojytettä(me-
nettelee), mutta sitten voi
kauhistus valssia(joku pakenee
vessaan) ja apua, vielä hirve-
ämpää:jenkkää!(puolet tanssi-
joista haihtuu savuna ilmaan
tai muuten vaan dematerialisoi-
tuu). Joko alkaisi seuraava
ohjelmanumero?

Siinä se yö sitten vaan kului
ja osakuntalaiset tanssivat
kaiuttimista juuri ja juuri
kuuluvan pihinän tahdissa(vih-
doin rokkia ja punkkia),
seurustelivat ja nautiskelivat
virvokkeita omassa tahdissaan
ja usein juoksentelivat ympäri
Osista osakuntakoira Oton tah-
dissa. Otto muuten, oireellis-
ta kyllä, löysi heti tiensä
kaljakaappiin.

Mitä lähemmäksi aamunkoitto
tuli, sitä enemmän alkoi läs-
näälijoidentyyli muistuttaa
kuuluisaa J.Jäyhää, kunnes
aamuseitsemältä kuuleman mu-
kaan rävähti. Hiljaisuus päät-
tyi ja ylioppilastalot saivat
jälleen kerran iloisien ja reip-
paan herätyksen!
Osakuntalaisen tie käy juhlas-
ta juhlaan (ja kohmaan?).

Lähellä totuutta

Elokuun lopulla ilmestyi Turun Yliopiston osakuntien yhteislehti Osakuntalainen, jonka funkti-
ona oli lähinnä osakuntainfor-
maation kohdistaminen uusiin
opiskelijoihin. Aikaisemmin tä-
män tehtävän oli hoitanut yksi-
nään ylioppilaskunta ja todella
huonolla menestyksellä.

Viime talvinen SKO:n ja SHO:n
pikkujoululehti oli ensimmäisiä
merkkejä osakuntien yhteistyön
elpymisestä. Osakuntalainen-pro-
jekti ylitti kuitenkin kaikki
odotukset. Se poiki heti uusia
hankkeita, kuten esim. Folk-il-
tayhteistilaisuuden, jolla tuet-
tiin lehteä. Tilaisuus keräsi
380 maksanutta henkilöä ja run-
saasti kiitoksia.

SKO:n orkku

Savo-Karjalaisen osakunnan
organisaatio on yksinkertai-
nen mutta tehoton ja lähes
aikaansaamaton, etenkin ni-
iden mielestä, jotka eivät käy-
tä organisaation tuottamia hy-
moninaisia palveluksia riittä-
väkseen. Palveluksia riittää
alkaen ulkomatkoista päättyen
tollon tuijotteluun.

Pykälän mukaan osakun-
ta on aivan tavallinen rekiste-
roity yhdistys, tässä on jotain
eroa Helsingin osakuntiin.
Osakunnan asioista päättää
viimekädessä jäsenistön
muodostama osakuntal-
kous, joka pidetään...

Pääsihteeri raivoaa byro-
kratian viidakoissa ja suoltaa
pöytäkirjoja lähes omasta
päästään. Ulkoasiainsihteeri
hoitelee osakunnan suhteet
loudenhoitaja käy pankissa
maksulemmassa laskuja. Sisä-
siainsihteeri puuhastelee si-
saasioiden parissa, mitä ne
lienevätäkään ja tiedotussih-
teeri laatii hervottoman
hauskoja infopalstoja tyl-
käriin. Kulttuuri-...
tehtäviin k...

Osakuntalainen

Osakuntaelä juhlasta juh

Opiskelijaelämä osa-
kunnassa ei suin-
kaan ole silkkaa kyy-
kän pelaamista tai
keski-Karjalan lipit-
tämistä. Ehei, arjen
tuntemaa synkyyttä
ahdistellaan ajoit-
tain käymällä reip-
paasti juhlimaan.

Vapusta vappuun
k:n aloittaa perinteinen

vänä heilan iski
verin voi tietysti
ta vapun aatton
menekki on ta
taas kannattaa h
sijasta vappuleh
pettämättömän
Muustahan ei
voi tietää.
väsymystä pä
tämään jo iltap
jäisiin, jotka
myöhälle saak

Talvista
alamäkeä

Näin se kävi

TVOlaiset kutsuivat porukan ka-
saan maaliskuun alussa ja pikku-
hiljaa "aivoriihi" sai suunnitel-
tua lehden ulkonäön, sisällön ja
aikataulun. Viimeksi mainittu
kohta osottautui tietysti hei-
koimmaksi lenkiksi. Suurin osa
raskaimmasta duunista tehtiinkin
kesä-heinäkuussa. Taitto suori-
tettiin elokuun alkupuolella Li-
tovalossa Tarvosen Timon johdol-
la.

Lehteä jaettiin uusille opiske-
lijoille ilmoittautumisen ja
myös antennakortin haun yhtey-
dessä. Kiitämme TYYtä yhteistyöstä.
Lisäksi lehti on tavoittanut yo-ky-
lässä ja taloilla asuvat sekä Osik-
sen, TVO:n ja KY-TVO-klubin asiak-
kaat.

Voi vaan jäädä jännittämään, mitä
osakuntien yhteistyö jatkossa tar-
joaa.

LYHYT KATSAUS KISSOISTA PITÄVÄN,
EPÄKULTTUURELLIN MAALAISTOLLON SIE-
LUNELÄMÄÄN VUOROKAUSI JÄLKEEN CAT-
SIN

"Miust vähä tuntuu et se oli per-
kuleen mahtava kokemus. Jo ennen
näytöstä ku kävin miestenhuoneessa
ja huomasin sen leviän nahkasohvan
huussin nurkassa alko tuntuu silt
et täst en ilman henkisiä vaurioi-
ta selviä. Tarkotan siis et tää
varmaan vaikuttaa miun loppuelämään.
Ja sit ne konjakki-ja kaljatiskit,
juku pätkä. Sit siel Kaupunginteat-
terin seinäl oli teeveest tuttui
naamoi, ihan totta."

"Myö istuttii siel parvekkeel ja
ihan keskellä. Ne kissat oli niin
pyntätty etten mie meinannu tuntee
ihan tuttujakaa näyttelijöitä. Pait-
si tietysti Heikki Kinnusen. Siin
tapahtu kaikennäköstä vekkuli koko
ajan. Eniten mie vissii pidin Kerho-
nen B:stä jota esitti Kovaleffin
Jyrki.

JENGAMURRI JA
RÄMPPÄTINTTI
Kun korviin soi
ruokasalista SMÄSH!
tai komeron sisältä
äänekäs KRÄSH!
tai kirjaston puolelta
korkea PING!
-särkyy maljakko, joka
on kuulema Ming.

CATS

Sitä mie vaan ihmettelin ku se
ei ollu siin loppulaulussa muka-
na. Sit siinä oli pääosassa sem-
monen Aution Risto jonka mie oon
tavannu kaks kertaa Porin Jazzi-
en aikana Isomäen leirintäalueel-
la. Viimeeks ku mie näin sen siel
sil oli Kuopiosta ostettu hemme-
tin iso ruumisauto. Mie oon ryy-
pännykkii sen kanssa. Mut sillo
se ei ollu kyl vielä tunnettu."

"Orkesteri soitti vissii jossain
muussa salissa. Näyttelijät näki
TV-ruudun avulla orkesterin joh-
tajan. Ne soitti hemmetin hyvin.
Ihan klassisesta semmoseen hevih-
tävään kamaan. Ja kyl ne kissat
osas laulaa hyvin ja korkealta
niinku esim. Monica Aspelund."

"Nii, emmie oikein pysty tällä-
selle vähänlaisella kokemuksel
enempää Catsia analysoimaa. Pi-
täis nähdä se kai uuestaan ens.
Mut ku se maksaa kolmatta kossua."

KERHONEN B.
Kerhonen B. noin
puuskuttelee,
hän on hyvin pyylevä
mies.
Ei pubeissa näy, hän vain
klubeissa käy,
St.Jamesilla kaikki sen
ties.

HYÖRIÄN

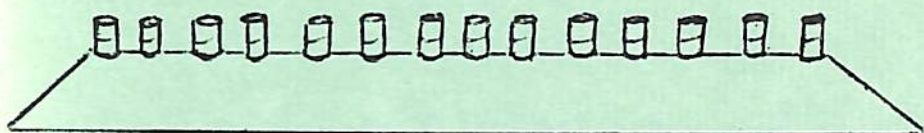
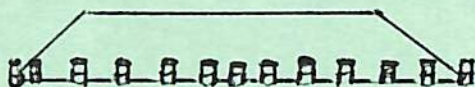
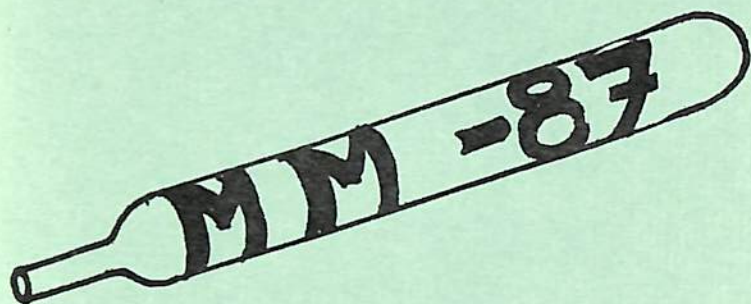
SUORAAN
KARJALAN
VIIDAKOISTA

NIIN JOURI!
OLEN AJATTELIJA.

ME AJATTELIJAT
OLEMME KATOAVALA
LJIA.

AKATEEMISEN KYKKÄN MM-

KISAT KEVÄÄLLÄ -87 TURUSSA

OSAKUNTALAINEN! TULE HILMAAN

KYKKÄKUNTOASI HARJOITUKSIIN

SUNNUNTAIIN KLO 14 URHEILUPUISTOON

SAVO-KARJALAISEN OSAKUNNAN SENIORIJUHLA

Festival

joka saa naiset ryyppäämään ja miehet tanssimaan

Opiskelijakulttuurin
nousu

G irls

E ating

KALAKUKKOA, KARJALANPIIRAKKAA
KIPPURAHÄNTÄÄ, OEKEITA IMMEISIÄ
ILLALLISKORTTI SENIOREILTA 80,-
-60,-
Entäpä opiskelija?
OSAKUNNASSA

22.11.1986
Klo 19,30

— oletko valmis?